

„Unde sunt zăpezile de altădată?” (Francois Villon)

Este întrebarea pe care mulți dintre noi ne-am pus-o, deseori, în ultimii ani, când iernile au fost foarte blânde.

Iată că acum întrebarea nu mai este de actualitate, pentru că, Slavă Domnului, zăpada a căzut pe pământ din belșug. Ba chiar ne-a speriat și, mai ales, știrile insistente din mass-media ne-au cutremurat și ne-au făcut să gândim mai mult la semenii noștri aflați în suferință.

Zăpezile cad pe pământ de mii de ani. Una dintre cele mai puternice amintiri din primii mei ani în învățământ este legată de viscolul din 1954. Tot așa a fost și atunci, poate și mai rău. Zăpadă multă, foarte multă, viscol năpraznic. Un sat fără nicio urmă, fără niciun drum. Era satul meu. Otopeni. Fiecare căsuță avea un tunel spre grajdul vitelor.

Otopenarii erau crescători de animale, erau lăptarii Capitalei.

Noi, cei foarte tineri pe atunci, încotoșmănați după modelul sovietic al „Tinerei Gărzi”, cu broboade mari, cizme și căciuli căzăcești, ne chinuiam să facem cărări spre școală.

Nu putea fi vorba de utilajele de astăzi. Circulație nu era prin Otopeni, doar câteva sănii cu cai și săniuțele celor mici. Poate că era mai bine, poate că era mai rău, nu știu. Ce știu este că și noi i-am ajutat, atât cât se putea în vremurile acelea, pe cei neputincioși, bătrâni și bolnavi.

În zilele noastre, ajutoarele sunt mult mai consistente și sunt venite de la toți cei care înțeleg să se apropie cu dragoste și smerenie de semenii lor.

Este lăudabilă inițiativa preotului Radu, parohul Bisericii „Sf. Nicolae” din Otopenii de Jos, care împreună cu consilierii parohiali și cu Organizația „Tineretul Național Liberal”-Otopeni a ajuns în

comuna Săgeata , satul Găvănești, județul Buzău, cu mașinile încărcate de ajutoare.

Aceleași laude și mulțumiri, tuturor celor ce au donat aceste alimente. Toți vor constata că dăruind vor fi mai buni și mai fericiți.

Dincolo de spaimile trecutului sau ale prezentului, memoria mea a reținut luminile anotimpurilor: sclipirea zăpezilor, dar mai cu seamă, zvonul de primăvară. Cred că putem afirma odată cu poetul că „După-atâta frig și ceață / Iar s-arată soarele.”

Chiar dacă vor mai trece peste noi „Zilele Babei”, zăpada mieilor sau cea a berzelor, suntem tot mai aproape de mirosul primăverii, al pământului reavăn, potopit de brândușe, de zumzetul albinelor, de întoarcerea cârdurilor de cocori și rândunele.

Mi-a plăcut totdeauna primăvara, pentru că ea înseamnă un nou început. Lăsăm în urmă trecutul, visăm și sperăm la zile mai rodnice. Și nu putem uita zilele de 1 și 8 Martie, când orice femeie a fost, este și va fi omagiată pentru că este cea care dă viață, crește, iubește și dă o parte din ea și inima ei tuturor celor dragi.

Deși trăiesc departe de lumea școlii, mă întorc și mă văd mereu acolo printre copii, printre colegii mei în școala plină de veselie, căldură și culoare în aceste zile ale renașterii și reînnoirii.

Văd, aud și simt și acum fețele îmbujorate, vocile tremurânde, emoțiile trăite de cei care îmi dăruiau șnurulețul alb-roșu, uneori, însoțit de câteva rânduri, stângaci dar sincere, izvorâte din suflet de copil.

Poate că mulți nu înțeleg dorința mea de a vorbi mereu despre lumea școlii. Ea este trecutul meu, trecut care înseamnă lucruri așezate, pe care le-am trăit, le-am gândit și au avut pentru mine urmări plăcute de cele mai multe ori.

Aici mă simt mai „acasă” ca oriunde. Și prezentul înseamnă tot aici, însă puțin mai restrâns, cu

familia mea, cu visele mele, cu cărțile mele, cu florile mele, cu otopenarii mei.

La acest început de primăvară, gândul meu se îndreaptă spre cititorii revistei „InfoOtopeni” și, îndeosebi, spre toate femeile. Tuturor le doresc sănătate, vise împlinite, speranță și credință în Cel de Sus!

Doresc tuturor cadrelor didactice și personalului administrativ al Liceului „Ioan Petruș” să realizeze aici o casă a liniștii și armoniei, a cultului pentru frumos, lumină și adevăr. Știu că se poate, fiindcă există aici și competență, și profesionalism.

La un an... și la mai mulți, plini de dragoste și de respect!

Text: Prof. Elena Petcu